

ἦσαν ὀλιγώτερον σκληροὶ καὶ πλεονέκται· καὶ τὰ χρήματα θὰ εἶχον καὶ τὸν ὄναι.

Σκεφθῆτε λοιπὸν καλὰ, ὅπως κακὸν εἶναι νὰ βασανίζωμεν τὰ ἀτυχήζοντα, ἅτινα τόσον βοηθοῦσιν ἡμᾶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον· ὁ Θεὸς ὅστις τὰ ἔφερεν εἰς τὴν γῆν θὰ ἐγνώριζε καλλίτερον ἡμῶν τὴν χρησιμότητά των, καὶ διὰ τοῦτο ἀντὶ ὅλων αὐτῶν τῶν βασάνων ἀντὶ παντός κακοῦ ὅπερ πράττομεν εἰς αὐτὰ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ τὰ λυπώμεθα καὶ νὰ τὰ ἀγαπῶμεν.

Ν. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ.

Η ΧΗΡΑ ΤΟΥ ΣΥΛΟΚΟΠΟΥ

Ἐν μέσῳ τῶν ἐκ πεύκης δασῶν τὰ ὁποῖα στέφουσι τὰς κορυφὰς τῶν Βοσγιῶν ὄρεων, ἡ χήρα πτωχοῦ ξυλουργοῦ συνήθιζε νὰ πηγαίνει καθ' ἡμέραν νὰ κόπῃ ξύλα.

Ἐν ᾧ δὲ διέτρεχε τὸ δάσος, ἔφινε ν' ἀναπαύηται τὸ μικρὸν τέκνον τῆς μεταξὺ τῶν βάτων.

Ἀλλ' ἔχουσα οὕτω ἐκτεθημένον τὸ φίλτατον αὐτὸ τέκνον τῆς, δύναται νὰ παρατείνῃ τὴν ἀπουσίαν τῆς; Μία ὥρα εἶναι εἰς ὀλόκληρον αἰὼν διὰ τὴν φιλόστοργον ταύτην μητέρα· ὁ νοῦς αὐτῆς εἶναι πάντοτε εἰς τὸ τέκνον τῆς, καὶ μυρία ἐπέρχονται εἰς αὐτὴν σκέψεις· ὥσως, ἐκκέπτετο, αἰφνης κυριευόμενον ὑπὸ τρόμου ἐκτείνει πρὸς τὴν μητέρα του τοὺς ἀδυνάτους βραχίονάς του καὶ καλεῖ αὐτὴν διὰ τῶν κραυγῶν.

Ὑπὸ τοιαύτης κατεχομένη σκέψεως καὶ λίαν τεθροθυμένη ἡ μήτηρ ἔσπευσε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μέρος ἐνθα τὸ τέκνον τῆς ἀνεπαύετο· ἀλλ' ἰδοὺ λύκος· τρομερὸς μὲ βλέμμα πυρῶδες, μὲ στόμα κεχηνὸς, παρουσιάσθη. Ἐκτὸς ἐκυτῆς γενομένη, ἡσιάνθη τὸ ψῦχος τοῦ θανάτου, καὶ ἔτρεμε μήπως τὸ θηρίον κατεβρόγχισεν ἤδη τὴν λείαν του. Εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἀσθενὲς φωνὴ εἰδοποιεῖ αὐτὴν, ὅτι τὸ τέκνον τῆς ἀναπνέει ἀκόμῃ, καὶ ἀναπαύεται εἰς τὴν ἐκ φύλλων κοιτίδα του.

Ἐν τούτοις τὸ πειναλέον κτήνος ἐτοιμάζεται νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ θύματός του νὰ τὸ κατασπαράξῃ! Ἀλλ' ὅποιας δυνάμεις δὲν δίδει εἰς τὴν μητέρα ὁ κίνδυνος τοῦ τέκνου τῆς! ἀτρόμητος, ῥίπτεται μεταξὺ τοῦ ἐχθροῦ καὶ τῆς βάτου καὶ προβάλλει τὸ σῶμα τῆς πρόχωμα τοῦ υἱοῦ τῆς.

Εἰς τὴν θῆραν ταύτην, ὁ λύκος ὀρούμενος λησμονεῖ τὴν βοράν, ἣν κατ' ἀρχὰς ἤλπιζε, καὶ στρέφωσιν ὅλην τὴν λύσαν του κατὰ τοῦ νέου θύματος, το ὁποῖον παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν, ἐπιτίθεται κατ' αὐτοῦ, τὸ ζετγίζει καὶ βράζει εἰς τὸ αἷμα του. Ἐν ᾧ ἡ ἀτυχὴς αὕτη ἠγωνίζετο ὑπὸ τοὺς ὀδόντας τοῦ θηρίου, ἐνθυμῆθη ὅτι εἶχε ἓν μαχαίριον· τὸ λαμβάνει λοιπὸν, καὶ ἀναλαμβάνουσα τὰς σχεδὸν ἐκλιπούσας δυνάμεις τῆς, βυθίζει τὸν οὐξύστομον σιδήρον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ τρομεροῦ θηρίου, τὸ ὁποῖον ἐκπνέει ἀφίνον φρικτῶδη ὀρυγμὸν· ἀλλὰ, λίαν ἀδύνατος διὰ τοιαύτην μάχην ἡ

νικήτρια μήτηρ, πίπτει εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ κατεβληθέντος ἐχθροῦ τῆς· πίπτει φωνάζουσα, «Σώσατε τὸ παιδί μου!»

Αἱ γοεραὶ οἰμωγαὶ τῆς εἶχον ἐλκύσει πολλοὺς ὑλοτόμους τοῦ δάσους, οἵτινες ἔτρεξαν καὶ εἶδον τὴν συντροφὴν τῶν ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς αἵματοβρέκτου γῆς. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς φοβερᾶς ταύτης μάχης, τὸ τέκνον ἀγνοῶν τοὺς κινδύνους τῆς μητρὸς του εἶχεν ἀποκοιμηθῆ βαρέως.

Καὶ ἡ μήτηρ καὶ τὸ τέκνον μετηνέχθησαν εἰς τὴν καλύβην των, ὑπὸ τῶν σπευσάντων ἐκεῖ ὑλοτόμων. Ἐκαστος, ἐκ τῶν περιστιγνιζόντων τὴν ἀναισθητοὺς μητέρα, κατεγίνετο νὰ παράσῃ πᾶσαν περιποίησιν δυναμένην νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν ζωὴν. Πλὴν φεῦ! μάταιαι προσπάθειαι! αὕτη εἶναι ἤδη κατάψυχρος!... οὐδεμίαν εἶχον πλέον ἐλπίδα ν' ἀναζωογονήσῃσι τὸ γενναῖον τοῦτο θῦμα τῆς μητρικῆς στοργῆς, ὅτε κατὰ τὴν ἐθεσαν τὸ πρόσωπον τοῦ παιδίου ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς μητρὸς του. Ἡ μήτηρ τότε ἐφάνη ἐλαφρῶς κινήσεισα, ἡ χροιά τοῦ προσώπου τῆς βαθμηδὸν ἐπανέρχεται, ἀνοίγει τὸ μαραμένον βλέμμα τῆς, καὶ αἰσθάνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον γλυκεῖαν θερμότητα διαχυομένην εἰς τὰ μέλη τῆς. Ἀναγνωρίζει τὸ τέκνον τῆς, τὸ σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, χωρὶς νὰ δύναται νὰ κορέσῃ τὴν φιλοστοργίαν τῆς. Ἡ εἰκὼν τοῦ τρομεροῦ θηρίου ἐμφανίζεται, εἶναι ἀληθές, εἰς τὸ πνεῦμα τῆς, ἀλλὰ ταχέως λησμονεῖ αὐτὴν, ἀφοῦ τὸ τέκνον τῆς ἀναπνέει... αὕτη δὲ ἐσώθη.

ΚΑΛΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

Ὁ διδάσκαλος χωρίου τινὸς κειμένου ἐπὶ τῆς ὁχθῆς τοῦ Ῥήνου, παρέδιδε τὸ μάθημά του εἰς τὰ παιδιά τοῦ δήμου, τὰ ὁποῖα ἐκάθηντο περὶ αὐτοῦ καὶ τὰ ὁποῖα ἤκουον αὐτὸν μετ' εὐχαριστήσεως διότι ὁ τρόπος τῆς διδασκαλίας του ἦτο πλήρης ἰσχύος καὶ γλυκύτητος· ἐλάλει τὴν στιγμὴν ταύτην περὶ τῆς καλῆς καὶ κακῆς συνειδήσεως καὶ περὶ τῆς μυστηριώδους φωνῆς τῆς καρδίας.

Ὅταν ἐτελείωτε, ἠρώτησε τοὺς μαθητάς του «τίς ἐξ ὑμῶν δύναται νὰ μοὶ κάμῃ μίαν σύγκρισιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου;»

Εἰς μεταξὺ αὐτῶν ἐπροχώρησε λέγων· «ἡδυνάμην νὰ σὰς εἶπω μίαν, ἀλλ' ἀγνοῶ ἂν θὰ ἦν ὁρθή.»

— «Ὡς ἴδωμεν, ἀπεκρίνατο ὁ διδάσκαλος, καὶ τὸ παιδίον ἐξηκολούθησεν οὕτω.

«Συγκρίνω τὴν ταραχὴν τῆς κακῆς συνειδήσεως μὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασα ἡμέραν τινα ὅταν οἱ ἐχθροὶ στρατιῶται διήλθον ἐκ τοῦ χωρίου μας, καὶ μετήγαγον διὰ τῆς βίας τὸν πατέρα μου μετὰ τοῦ ἵππου του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πατήρ μου δὲν ἐπανήρχετο, ἡ μήτηρ μου ἐκλαίει καὶ ὠλοφύρετο καθὼς καὶ ὅλοι ἡμεῖς, καὶ μὲ ἀπέστειλε εἰς τὴν πόλιν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς μου. Μετέβην, ἀλλ' ἐπανηρόμην